

Arrest

nr. 120 495 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die loco advocaat G. AMPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 maart 2010 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 12 juli 2010 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het annulatieberoep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen (RvV 10 november 2010, nr. 51 031).

1.3. Verzoeker diende op 22 december 2010 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.4. Verzoeker werd op 23 mei 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 15 januari 2013 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 9 september 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.(...)

Voorna(am)(en): M. (...)

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: 03.08.1979

Geboorteplaats: A.(...)

Identificatienummer in het Rijksregister: 79.08.03-603.52

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1,2° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben vertrekt uit het Rijk.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de partner van betrokkene sedert 01.01.2012 afgeschreven staat naar Nederland. Betrokkene zelf is sedert 21.05.2012 afgevoerd van ambtswege.

Aangezien betrokkene zich tot op heden niet opnieuw heeft aangemeld, kan geen verder onderzoek gevoerd worden zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste alinea van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker betoogt het volgende:

"Doordat verweerder het verblijf beëindigde onder de motivering dat geen verder onderzoek kon gebeuren omdat verzoeker zich niet zou hebben aangemeld.

Terwijl art. 42quater §1 niet de voorwaarde van aanmelding voorziet en de verblijfsplaats van verzoeker gekend is.

Zodat art. 40quater van de Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden en een werkelijk onderzoek dient te gebeuren.

Toelichting:

Art. 42quater § 1 Vreemdelingenwet stelt:

'(...)'

Voormeld artikel voorziet in de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde om een onderzoek uit te voeren naar de sociale en familiale toestand van de houder van de F-kaart.

Deze eerste kan zich er niet zonder meer vanaf maken door te verwijzen naar een afvoer van ambtswege. Een eenvoudige navraag bij de wijkagent zou uitgewezen hebben dat verzoeker al sedert begin 2013 opnieuw woonachtig is te X.

Het is op dat laatste adres dat de lokale politie een verzoek tot verhoor heeft gericht en het is tevens op dat adres dat de beslissing betekend werd.

Het proces verbaal dd. 10.09.2013 stelt letterlijk: "Ingeschreven te: 8400 OOSTENDE, Alfons Pieterslaan, nr 122".

Ten gronde stipt verzoeker aan dat hij weldegelijk volledig geïntegreerd is, getuige zijn voltijdse arbeidsbetrokkenen. Een grondig onderzoek is dan ook noodzakelijk.

De bestreden beslissing dient dan ook nietig verklaard te worden, minstens dient deze ingetrokken te worden om een degelijk onderzoek uit te voeren conform art. 42quater Vreemdelingenwet.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een arbeidsovereenkomst toe van 17 april 2013, een arbeids-overeenkomst van 30 juli 2013 en een proces-verbaal van de politie van Oostende (verzoekschrift, bijlagen 3-5).

2.2. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 mei 2011 in het bezit werd gesteld van een F-kaart op grond van zijn duurzame relatie met een Nederlands staatsburger.

2.4. Verzoeker betwist niet dat zijn Nederlandse (ex-)partner met wie hij beweerde een duurzame relatie te hebben, reeds geruime tijd in Nederland verblijft en sedert 1 januari 2012 ambtelijk werd afgeschreven van haar adres in Roeselare. Aangezien verzoeker niets inbrengt tegen dit determinerend motief van de bestreden beslissing, kon de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel rechtsgeldig een einde te stellen aan zijn recht op verblijf dat gestoeld was op deze relatie.

2.5. Bij het nemen van beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, dient de gemachtigde van de staatssecretaris echter rekening te houden met de elementen die in artikel 42quater, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet worden opgesomd. Verzoeker beweert dat in voormeld wetsartikel geen verplichting is opgenomen om zich aan te melden. De Raad stelt nochtans vast dat het uiteraard van primordiaal belang is dat de vreemdeling zijn actuele woonplaats meedeelt om de gemachtigde van de staatssecretaris in staat te stellen het onderzoek te voeren naar de socio-economische elementen die eventueel in rekening kunnen worden gebracht. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 mei 2012 ambtelijk werd afgevoerd van zijn adres aan de Westlaan 291/2 te Roeselare. De bewering van verzoeker dat hij sedert begin 2013 opnieuw woonachtig is te Oostende, wordt niet ondersteund door de gegevens van het administratief dossier aangezien hij slechts op 29 april 2013, geruime tijd na het nemen van de bestreden beslissing, te kennen heeft gegeven dat hij zijn hoofdverblijfplaats wenst te vestigen op de Alfons Pieterslaan 122 te Oostende.

2.6. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het onderzoek naar de socio-economische achtergrond van verzoeker de facto onmogelijk was doordat verzoeker geen gekende verblijfplaats in België had. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om op 15 januari 2013 vast te stellen dat *“geen verder onderzoek gevoerd (kan) worden zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste alinea van de wet van 15.12.1980”* omdat *“betrokkene zich tot op heden niet opnieuw heeft aangemeld”*. De verwijzing van verzoeker naar artikel 40quater van de vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien dit wetsartikel niet bestaat.

2.7. Verzoeker kan zich overigens geenszins beroepen op de stukken die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd om zijn integratie te bewijzen vermits die allemaal dateren van na de bestreden beslissing (verzoekschrift, bijlagen 3-5) en verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze destijds aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN